TÜRKİYE CUMHURİYETİ

ANAYASA MAHKEMESİ

GENEL KURUL

KARAR

CEM ÖZBERK BAŞVURUSU

(Başvuru Numarası: 2020/15944)

Karar Tarihi: 20/3/2025

R.G. Tarih ve Sayı: 5/8/2025 - 32977

Başvuru Numarası : 2020/15944
Karar Tarihi : 20/3/2025

GENEL KURUL

KARAR

Başkan	: Kadir ÖZKAYA
Başkanvekili	: Hasan Tahsin GÖKCAN
Başkanvekili	: Basri BAĞCI
Üyeler	: Engin YILDIRIM
	Rıdvan GÜLEÇ
	Recai AKYEL
	Yusuf Şevki HAKYEMEZ
	Yıldız SEFERİNOĞLU
	Selahaddin MENTEŞ
	İrfan FİDAN
	Kenan YAŞAR
	Muhterem İNCE
	Yılmaz AKÇİL
	Ömer ÇINAR
	Metin KIRATLI
Raportör	: Erdem Ender ÇINAR
Başvurucu	: Cem ÖZBERK

I. BAŞVURUNUN KONUSU

1. Başvuru, kişisel verilerin hukuka aykırı şekilde ele geçirilmesine ve yayılmasına yönelik şikâyet hakkında etkili bir ceza kovuşturması yapılmaması nedeniyle kişisel verilerin korunmasını isteme hakkının ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.

II. BAŞVURU SÜRECİ

2. Başvuru 30/3/2020 tarihinde yapılmıştır. Komisyonca başvurunun kabul edilebilirlik ve esas incelemesinin Bölüm tarafından yapılmasına karar verilmiştir.

3. Başvuru belgelerinin bir örneği bilgi için Adalet Bakanlığına (Bakanlık) gönderilmiştir. Bakanlık, görüşünü bildirmiştir. Başvurucu, Bakanlığın görüşüne karşı beyanda bulunmamıştır.

4. İkinci Bölüm, başvurunun Genel Kurul tarafından incelenmesine karar vermiştir.

III. OLAY VE OLGULAR

5. Başvuru formu ve eklerinde ifade edildiği şekliyle olaylar özetle şöyledir:

6. Başvurucu, 2010 yılında Ruh ve Sinir Hastalıkları Uzmanı Doktor H.C. tarafından tedavi edilmiştir. H.C., başvurucunun tedavi sürecine ait bilgileri içeren raporu 2016 yılında başvurucunun annesine vermiştir.

7. Başvurucu, bilgisi ve rızası olmaksızın kendisine ait sağlık verilerinin H.C. tarafından annesine verilmesi nedeniyle İzmir Cumhuriyet Başsavcılığına (Başsavcılık) suç duyurusunda bulunmuştur. Başvurucu; suç duyurusu dilekçesinde annesi ile çıkar çatışması yaşadığını, H.C.nin hasta mahremiyetini ihlal ederek muayene belgelerini annesine verdiğini, ailesinin bu belgeleri kullanarak aleyhinde iki vesayet davası açtığını, bu nedenle iki yıla yakın süre anayasal haklarından mahrum kalarak maddi ve manevi zararlara uğradığını belirtmiştir.

8. H.C. Başsavcılıkça alınan ifadesinde; 2010 yılında kendisine üç kez muayene olan başvurucunun pek çok psikolojik rahatsızlığı olduğunu, 2016 yılında başvurucunun annesinin kliniğe gelerek oğlunun kaybolduğunu ve hayatından endişe ettiklerini söylediğini, oğlunu bulduklarında mahkemeden koruma kararı alabilmek için kendisinden tedavi sürecine dair belge istediğini, bu talep üzerine hasta mahremiyetini ihlal etmeden başvurucunun kendisine ya da ailesine zarar vermesine engel olmak amacıyla bir belge düzenleyip verdiğini belirtmiştir.

9. Başsavcılık tarafından H.C. hakkında kişisel verileri hukuka aykırı olarak ele geçirme veya yayma suçundan 6/7/2018 tarihinde iddianame düzenlenmiştir. İzmir 2. Asliye Ceza Mahkemesinde (Mahkeme) görülen davada, Mahkemenin 18/12/2018 tarihli kararı ile H.C.nin beraatine karar verilmiştir. Kararda, H.C.nin eyleminin başvurucuyu korumaya yönelik olduğunun düşünüldüğü ve suç kastının tespit edilemediği gerekçesine yer verilmiştir.

10. Başvurucu, anılan karara karşı İzmir Bölge Adliye Mahkemesi 19. Ceza Dairesine (Bölge Adliye Mahkemesi) istinaf başvurusunda bulunmuştur. Başvurucu; istinaf dilekçesinde H.C.nin sağlık verilerine dair belgeyi kısıtlanması için kullanılacağını bilmesine rağmen annesine verdiğini, bu fiili kasten işlediğini ve olayda hukuka uygunluk sebeplerinin bulunmadığını ileri sürmüştür.

11. Bölge Adliye Mahkemesi, Mahkeme kararında usule ve kanuna aykırılık bulunmadığı gerekçesiyle 5/3/2020 tarihinde istinaf başvurusunun esastan reddine kesin olarak karar vermiştir. Başvurucu, nihai kararı 16/3/2020 tarihinde öğrenmiştir.

12. Öte yandan başvurucunun ağabeyinin başvurucunun akıl hastalığı sebebiyle psikiyatri kliniğinde yatılı tedavi görmesi için karar verilmesi talebiyle yaptığı iki ayrı başvuruda Edremit Sulh Hukuk Mahkemesi ile Milas Sulh Hukuk Mahkemesi, feragat dilekçesi sunulması nedeniyle davanın reddine karar vermiştir.

13. Bununla birlikte İzmir Tabip Odası 2/10/2018 tarihinde, yasal zorunluluk olmadıkça hasta bilgilerinin paylaşılmaması gerektiği ve hasta mahremiyeti konusunda yeterli hassasiyeti göstermediği gerekçesiyle H.C. hakkında uyarı cezası uygulanmasına karar vermiştir. Bu ceza Türk Tabipler Birliği tarafından onanmıştır. Başvurucu 8/2/2019 tarihli istinaf ek dilekçesiyle H.C. hakkında hasta mahremiyetine aykırı davrandığı gerekçesiyle

İzmir Tabip Odası tarafından disiplin cezası uygulandığını belirtmiş ve İzmir Tabip Odasının anılan kararını Bölge Adliye Mahkemesine sunmuştur.

IV. İLGİLİ HUKUK

14. 26/9/2004 tarihli ve 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun *"Verileri hukuka aykırı olarak verme veya ele geçirme"* başlıklı 136. maddesi şöyledir:

"(1) Kişisel verileri, hukuka aykırı olarak bir başkasına veren, yayan veya ele geçiren kişi, iki yıldan dört yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır."

15. 5237 sayılı Kanun'un *"Nitelikli hâller"* başlıklı 137. maddesinin ilgili kısmı şöyledir:

"(1) Yukarıdaki maddelerde tanımlanan suçların;

...

b) Belli bir meslek ve sanatın sağladığı kolaylıktan yararlanmak suretiyle,

İşlenmesi hâlinde, verilecek ceza yarı oranında artırılır. "

16. Yargıtay Ceza Genel Kurulunun 8/12/2022 tarihli ve E.2018/12-611, K.2022/784 sayılı kararının ilgili kısmı şöyledir:

"Kişilerin, sadece insan olması ve toplumdaki yeri, bazı değerleri kişisel veri hâline getirmektedir. Örneğin; kişinin adı, adresi, kimlik bilgileri, medeni durumu vb... Bunun yanında teknolojik gelişmeler nedeniyle gittikçe karmaşıklaşan toplum hayatındaki bir takım bilgiler de kişisel veri hâline gelmiştir. Örneğin; vatandaşlık numarası, banka hesap numarası, telefon numarası, elektronik posta adresi ve şifresi vb... Dolayısıyla farklı gruplandırmalar bulunmakla birlikte kişisel verilerin iki başlık altında toplanması mümkündür. Birinci grupta; insanın varoluşundan kaynaklanan kişiliğine ait bilgiler, ikinci grupta ise; teknolojinin gelişmesiyle insanın modern toplumda yer alması nedeniyle kendisine verilen ya da çeşitli hizmetlere ulaşmasında kullanılan bilgiler yer almaktadır. Ancak her iki grupta yer alan bilgilerin de kişisel veri olarak hukuk düzenindeki değeri ve korunmaları açısından bir fark bulunmamaktadır.

TCK'nın 136. maddesindeki 'Verileri hukuka aykırı olarak verme veya ele geçirme' suçu, seçimlik hareketli bir suç olarak düzenlenmiştir. Hukuka aykırı olarak kişisel verilerin başkasına verilmesi, kişisel verilerin yayılması ve kişisel verilerin ele geçirilmesi şeklindeki seçimlik hareketlerin birinin gerçekleştirilmesiyle suç işlenmiş olacaktır.

'Kişisel verileri bir başkasına verme' seçimlik hareketinde, maddede geçen 'başkası' gerçek bir kişi olabileceği gibi tüzel kişi de olabilecek, veriler bu kişilere elden, posta ya da internet üzerinden elektronik posta ile vb. şekillerde verilebilecektir. Türk Dil Kurumu Büyük Türkçe Sözlüğü'nde 'Vermek'; 'Üzerinde, elinde veya yakınında olan bir şeyi birisine eriştirmek, iletmek, düşünce veya bilgi anlatan şeyleri başkalarına iletmek, bildirmek' şeklinde tanımlanmıştır. Bu seçimlik harekette verilerin hukuka uygun ya da aykırı yöntemle elde edilmiş olmasının önemi bulunmamakta olup önemli olan husus verme eyleminin hukuka aykırı olmasıdır.

'Kişisel verileri yayma' seçimlik hareketi de; internet üzerindeki bir web sitesinde kişisel verileri yayımlamak, birçok kişiye elektronik posta ile ya da telefondan kısa mesajla göndermek, yazılı ya da görsel medyada yayınlamak gibi çeşitli şekillerde

gerçekleştirilebilecektir; Türk Dil Kurumu Büyük Türkçe Sözlüğü'nde 'Yaymak'; 'Birçok kimseye duyurmak, çevreye dağılmasına sebep olmak' biçiminde tanımlanmıştır.

'Kişisel verilerin ele geçirilmesi' seçimlik hareketi ise kişisel verilerin kayıtlı olduğu belgelerin alınması ya da kayıtlı olduğu bilişim sisteminden ele geçirilmesi vb... şekillerde gerçekleştirilebilecektir. Ele geçirme fiili, başkasının hâkimiyeti altında bulunan bir kişisel verinin, failin hâkimiyeti altına girmesi ile gerçekleşmiş olacaktır.

Bu suçta herhangi bir neticenin gerçekleşmesi aranmadığından maddede sayılan seçimlik hareketlerin yapılmasıyla suç oluşacaktır. Bu açıdan TCK'nın 136. maddesindek 'Verileri hukuka aykırı olarak verme veya ele geçirme' soyut bir tehlike suçudur.

Bu maddede düzenlenen suç genel kastla işlenen bir suç olup suçun oluşumu için saik aranmaz."

17. Yargıtay Ceza Genel Kurulunun 21/6/2023 tarihli ve E.2021/12-384, K.2023/367 sayılı kararının ilgili kısmı şöyledir:

"Bu suçta herhangi bir neticenin gerçekleşmesi aranmadığından maddede sayılan seçimlik hareketlerin yapılmasıyla suç oluşacaktır. Bu açıdan TCK'nın 136. maddesindek verileri hukuka aykırı olarak verme veya ele geçirme soyut bir tehlike suçudur.

Kişisel verileri hukuka aykırı olarak verme, yayma veya ele geçirme suçu, kasten işlenebilen bir suçtur. Buna göre, failin mağdura ait kişisel verileri bir başkasına verdiğini, yaydığını veya ele geçirdiğini bilerek ve isteyerek hareket etmiş olması, suçun oluşması için yeterlidir. Kanun'da suçun işlenmesi esnasında herhangi bir saik, amaç veya maksatla hareket edilmiş olması aranmadığı için, bu suç genel kast ile işlenebilen bir suçtur, ayrıca bir özel kastın varlığı aranmaz.

... sanığın merak saiki ile bu bilgileri sadece okumuş olup başkalarıyla paylaşmaması, ayrıca hukuka aykırı bir amaç gütmemesi ve ele geçirildiği iddia edilen kişisel verilerin kapsam ve niteliği ile sanığın hukuka aykırılık bilinciyle hareket etmediği yönündeki savunması birlikte değerlendirildiğinde; incelemeye konu olay görevin gereklerine uygun olmayan disiplin soruşturması gerektiren eylemin suç teşkil etmediği kabul edilmelidir."

V. İNCELEME VE GEREKÇE

18. Anayasa Mahkemesinin 20/3/2025 tarihinde yapmış olduğu toplantıda başvuru incelenip gereği düşünüldü:

A. Başvurucunun İddiaları ve Bakanlık Görüşü

19. Başvurucu; bilgisi ve rızası olmadan sağlık verilerinin H.C. tarafından annesine bilerek ve kasten verildiğini, itibarlı bir iş adamı olarak yaşarken H.C.nin eylemi nedeniyle işini ve itibarını kaybettiğini, Mahkeme tarafından beraat kararı verilmesi nedeniyle adil yargılanma hakkının, özel hayata saygı hakkının ve kişisel verilerin korunmasını isteme hakkının ihlal edildiğini ileri sürmüştür. Bakanlık tarafından sunulan görüşte, yargı makamları tarafından etkili soruşturma ve kovuşturma yükümlülüğünün yerine getirildiği ifade edilmiştir. Başvurucu, Bakanlık görüşüne karşı beyanda bulunmamıştır.

B. Değerlendirme

20. Anayasa Mahkemesi, olayların başvurucu tarafından yapılan hukuki nitelendirmesi ile bağlı olmayıp olay ve olguların hukuki tavsifini kendisi takdir eder. Anayasa Mahkemesi kararlarında belirtildiği üzere kişisel veri -belirli veya kimliği belirlenebilir olmak şartıyla- bir kişiye ilişkin bütün bilgileri ifade etmekte olup başvurucunun sağlık ve tedavi bilgilerinin kişisel veri niteliğinin bulunduğunda şüphe yoktur. Somut olayda başvurucunun şikâyetlerinin özü, kişisel verilerine yönelik saldırılara karşı devletin pozitif yükümlülüklerine uygun şekilde etkili bir kovuşturma sürecinin yürütülmediği iddiasıdır. Dolayısıyla başvurunun Anayasa'nın 20. maddesinin üçüncü fıkrasında düzenlenen kişisel verilerin korunmasını isteme hakkı kapsamında değerlendirilmesi gerektiği sonucuna ulaşılmıştır (benzer şekilde değerlendirmeler için bkz. *Alper Erarslan* [GK], B. No:2018/16857, 29/9/2022, § 23).

1. Kabul Edilebilirlik Yönünden

21. Açıkça dayanaktan yoksun olmadığı ve kabul edilemezliğine karar verilmesini gerektirecek başka bir neden de bulunmadığı anlaşılan kişisel verilerin korunmasını isteme hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın kabul edilebilir olduğuna karar verilmesi gerekir.

2. Esas Yönünden

22. Kişisel verilerin korunması hakkı, kişinin insan onurunun korunmasının ve kişiliğini serbestçe geliştirebilmesi hakkının özel bir biçimi olarak bireyin hak ve özgürlüklerini kişisel verilerin işlenmesi sırasında korumayı amaçlamaktadır (AYM, E.2014/122, K.2015/123, 30/12/2015, §§ 19, 20). Bir kişisel verinin bulunduğu tespit edildiğinde bu veriye yönelik her türlü sınırlama ve müdahale Anayasa'nın anılan hükmü kapsamındaki güvenceleri harekete geçirir (AYM, E.2014/74, K.2014/201, 25/12/2014; *E.Ü.* [GK], B. No: 2016/13010, 17/9/2020, § 59; *Bestami Eroğlu* [GK], B. No: 2018/23077, 17/9/2020, § 102; *Bülent Kaya* [GK], B. No: 2013/2941, 11/5/2016, § 49; *Fatih Saraman* [GK], B. No: 2014/7256, 27/2/2019, § 57).

23. Kişisel verilerin korunmasını isteme hakkı bağlamında devletin -pozitif bir yükümlülük olarak- yetki alanında bulunan tüm bireylerin haklarını kamusal makamların yanı sıra diğer bireylerin eylemlerinden kaynaklanabilecek müdahalelere karşı yargısal tedbirler alma yükümlülüğü bulunmaktadır (*Ömür Kara ve Onursal Özbek* [2. B.], B. No: 2013/4825, 24/3/2016, §§ 45, 46; *Ali Çığır* [1. B.], B. No: 2015/19298, 8/5/2019, §§ 32, 33; *Erol Kumcu* [2. B.], B. No: 2015/18988, 9/5/2019, §§ 32, 33; *E.Ü.*, § 65).

24. Anayasa'nın 20. maddesinin üçüncü fıkrasında, genel olarak kişisel verilerin korunmasını isteme hakkı ve bu kapsamdaki özel güvenceler sadece kamu makamlarının müdahalelerine karşı tanınmamıştır. Öte yandan Anayasa'nın 11. maddesinin birinci fıkrasında Anayasa hükümlerinin sadece yasama, yürütme ve yargı organlarını, idare makamlarını ve diğer kuruluşları değil kişileri de bağlayan temel hukuk kuralları olduğu hükmüne yer verilmiştir. Buna göre Anayasa'nın 20. maddesinin üçüncü fıkrası kapsamında kişisel veriler yönünden öngörülen güvenceleri üçüncü kişiler de veri sahiplerine sağlamak zorundadır. Dolayısıyla veri sahiplerine kamu müdahaleleri bakımından sağlanması gereken güvenceler niteliğine uygun düştüğü ölçüde özel kişilerin yaptığı müdahaleler bakımından da geçerlidir. Anılan Anayasa hükümleri Anayasa'nın 5. maddesiyle birlikte ele alındığında devletin bu kapsamdaki pozitif yükümlülüğü, üçüncü kişiler tarafından veri sahiplerinin

kişisel verilerine Anayasa'daki güvencelere aykırı olarak müdahale edilmemesini sağlamaktır. Bunun için de kamu makamlarının ve özellikle yargısal makamların üçüncü kişilerin müdahaleleriyle ilgili uyuşmazlıklarda veri sahibinin kişisel verilerine söz konusu güvencelere aykırı müdahalede bulunup bulunulmadığını gerektiği gibi incelemeleri ve bu incelemeyi yeterli gerekçelerle uygun sonuçlara bağlamaları gerekir (*Alper Erarslan,* § 27).

25. Pozitif yükümlülükler, kişilerin birbirleri ile olan uyuşmazlıklarının çözümüne ilişkin yasal altyapının oluşturulmasını, söz konusu uyuşmazlıkların adil yargılama gereklerine uygun ve usul yönünden güvenceleri haiz bir yargılama kapsamında incelenmesini ve bu yargılamalarda temel haklara ilişkin anayasal güvencelerin gözetilip gözetilmediğinin denetlenmesini gerektirir. Bu doğrultuda ilgili yargı mercilerince söz konusu güvenceler göz ardı edilmemeli, taraflar arasındaki çatışan çıkarlar adil biçimde dengelenmeli, kişilerin temel haklarına yönelik müdahalenin meşru amaca dayalı ve ölçülü olup olmadığı değerlendirilmeli, ulaşılan sonuç hakkında hüküm kurulurken ilgili ve yeterli gerekçeler sunulmalıdır (*Ömür Kara ve Onursal Özbek,* §§ 47-50; *Alper Erarslan,* § 28).

26. Dolayısıyla Anayasa'nın 20. maddesinde güvence altına alınan hak kapsamında devletin -pozitif bir yükümlülük olarak- yetki alanında bulunan tüm bireylerin haklarını kamusal makamların yanı sıra diğer bireylerin eylemlerinden kaynaklanabilecek müdahalelere karşı yargısal tedbirler alma yükümlülüğü bulunmaktadır. Ancak bu yükümlülüğün yöntemi konusunda devletin geniş takdir yetkisinin bulunduğu açıktır (*Erol Kumcu,* § 33; *Ali Çığır,* § 33). Geniş takdir yetkisi kapsamında yerine getirilmesi beklenen söz konusu pozitif yükümlülük özellikle olayın kim tarafından nasıl gerçekleştirildiği konusunda aydınlatılmasını gerekli kılan durumların bulunması hâlinde etkili soruşturma yapılmasını ve kişisel verilerin korunmasını göz ardı etmeyen bir kovuşturma süreci yürütülmesini içerir. Her durumda soruşturmalar ya da yargılamalar neticesinde yargısal makamlarca ulaşılan sonuçların kişisel verilerin korunmasını isteme hakkının içerdiği güvenceleri koruyacak şekilde ilgili ve yeterli gerekçelerle açıklanması gerekir (*Alper Erarslan,* § 29).

27. Somut olayda başvurucunun sağlık verilerinin bilgisi ve rızası olmaksızın paylaşılması nedeniyle H.C. hakkında yürütülen kovuşturmada sanığın eyleminin başvurucuyu korumaya yönelik olduğu ve suç kastının kesin olarak tespit edilemediği gerekçesine yer verilmiştir.

28. Hasta yakınlarının bilgilendirilmesi mümkün olmakla birlikte özellikle tehlikelilik arz eden bazı istisnai durumlarda bu bilgilendirmenin kapsamı da olayın şartlarına göre değişebilir. Ancak başvuruya konu olayda bilgilendirmenin ötesinde ergin olan başvurucunun tedavi sürecine ait hassas veri niteliğindeki bilgileri içeren raporu -başvurucunun rızası olmadan- annesi dahi olsa neticede üçüncü bir kişiye verilmiştir. Üstelik başvurucu, annesi ile arasında bir çıkar çatışması/husumet bulunduğunu iddia etmektedir. Bunun yanında başvurucu 2010 yılında tedavi gördüğü hâlde bu belge 2016 yılında başvurucunun annesine verilmiştir. Tüm bu olgular dikkate alınarak ilgili yargı mercilerince verilen kararların gerekçeleri incelendiğinde, mevcut olayda bilgilendirmenin ötesine geçirilerek belge verilmesinin gerekli olup olmadığının ve sırf bilgilendirme yapmak yerine belge verilmesini zorunlu kılan bir sebebin bulunup bulunmadığının tartışılmadığı görülmektedir. Yine başvurucu ile hassas veri niteliğindeki sağlık bilgilerini içeren belgenin verildiği annesi arasında menfaat çatışmasının bulunup bulunmadığının irdelenmediği, tedavinin 2010 yılında yapıldığı açık olmasına rağmen ilgili tedavi belgelerinin 2016 yılında başvurucunun annesine verildiği dikkate alındığında aradan altı yıl geçtiği hâlde bu belgelerin verilmesi için ne gibi bir acil durumun bulunduğunun ortaya konulmadığı anlaşılmaktadır.

29. Bunlara ek olarak söz konusu belgelerin verilmesini gerektirebilecek acil ve istisnai bir durumun varlığı tespit edilse dahi başvurucunun annesi bile olsa doğrudan üçüncü kişiye belgelerin verilmesi yerine istisnai durumun kapsamına uygun, örneğin tehlikeliliği önleyebilecek alternatif bir yolun mevcut olup olmadığı, varsa bu yolun neden tercih edilmediği hususunda ilgili yargı mercilerince herhangi bir açıklamada bulunulmadığı görülmektedir. Bu durumda başvuruya konu yargılama sürecinde, başvurucunun sağlık verilerinin üçüncü kişiye verilmesi şeklindeki söz konusu eylemin onun kişisel verilerini ve dolayısıyla özel hayat alanını ne suretle etkilediği hususunda bir tartışmanın yapılmadığı ve Mahkemelerce anayasal güvenceleri dikkate alan bir değerlendirmede bulunulmadığı kanaatine ulaşılmıştır.

30. Bu bağlamda, ilgili mahkemelerce kişisel verilerin korunmasını isteme hakkı yönünden Anayasa'nın 20. maddesinin son fıkrasındaki gerekliliklere uygun, ilgili ve yeterli bir gerekçe ortaya konulmadığı anlaşılmıştır. Sonuç olarak, somut olayın özel şartlarında kişisel verilerin korunması hakkının devlete yüklediği pozitif yükümlülüklerin yerine getirilmediği değerlendirilmiştir.

31. Açıklanan gerekçelerle Anayasa'nın 20. maddesinde güvence altında bulunan kişisel verilerin korunmasını isteme hakkının ihlal edildiği sonucuna varılmıştır.

3. Giderim Yönünden

32. Başvurucu, yeniden yargılama yapılması ve 25.000 TL manevi tazminat talebinde bulunmuştur.

33. Başvuruda tespit edilen anayasal hak ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmasında hukuki yarar ve zorunluluk bulunmaktadır. Anayasa'nın 148. ve 153. maddeleri ile 30/3/2011 tarihli ve 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun'un 50. ve 66. maddeleri uyarınca ihlal kararının gönderildiği yargı mercilerince yapılması gereken iş, yeniden yargılama işlemlerini başlatıp Anayasa Mahkemesinin ihlal kararında belirtilen ilkelere ve gerekçelere uygun biçimde yürütülecek yargılama sonunda hak ihlalinin nedenlerini gidererek yeni bir karar vermektir (yeniden yargılama konusunda bkz. *Mehmet Doğan* [GK], B. No: 2014/8875, 7/6/2018, §§ 54-60; *Aligül Alkaya ve diğerleri (2)*, B. No: 2016/12506, 7/11/2019, §§ 53-60, 66; *Kadri Enis Berberoğlu (3)* [GK], B. No: 2020/32949, 21/1/2021, §§ 93-100).

34. Öte yandan hak ihlali kararından Anayasa Mahkemesinin davanın sonucuyla ilgili olarak bir tutum sergilediği sonucu çıkarılmamalıdır. Anayasa Mahkemesince verilen hak ihlali kararı uyuşmazlığın sonuçlarından bağımsız olup davanın kabulüne, reddine ya da beraate veya mahkûmiyete karar verilmesi gerektiği anlamına gelmemektedir. Kural olarak yargılamanın her aşamasında olduğu gibi ihlalin sonuçlarını gidermek üzere yeniden yapılacak yargılama sonunda da delillerin dava ile ilişkisini kurma ve bunları değerlendirip sonuç çıkarma yetkisi ilgili mahkemelere aittir.

35. İhlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmasının yeterli giderim sağlayacağı anlaşıldığından tazminat talebinin reddine karar verilmesi gerekir.

VI. HÜKÜM

Açıklanan gerekçelerle;

A. Kişisel verilerin korunmasını isteme hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın KABUL EDİLEBİLİR OLDUĞUNA,

B. Anayasa'nın 20. maddesinde güvence altına alınan kişisel verilerin korunmasını isteme hakkının İHLAL EDİLDİĞİNE,

C. Kararın bir örneğinin kişisel verilerin korunmasını isteme hakkının ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmak üzere İzmir 2. Asliye Ceza Mahkemesine (E.2018/775, K.2018/1235) GÖNDERİLMESİNE,

D. Başvurucunun tazminat talebinin REDDİNE,

E. 446,90 TL harçtan oluşan yargılama giderinin başvurucuya ÖDENMESİNE,

F. Ödemenin kararın tebliğini takiben başvurucunun Hazine ve Maliye Bakanlığına başvuru tarihinden itibaren dört ay içinde yapılmasına, ödemede gecikme olması hâlinde bu sürenin sona erdiği tarihten ödeme tarihine kadar geçen süre için yasal FAİZ UYGULANMASINA,

G. Kararın bir örneğinin Adalet Bakanlığına GÖNDERİLMESİNE 20/3/2025 tarihinde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.